

Vér

A rendőröknek azt mondta, hogy megjött
a menstruációm, és kérnek-e kávé, kekszet,
menjenek föl, nézzenek meg nyugodtan, a galérián fekszek,
ugye, milyen szép kis lakás, festőmester ő,
négy alkalmazottja van, és bejelentett cége,
szereti a kék színt, azért festette kékre
zománcfestéssel az egész lakást, a padlót, bútorokat is,
a rendőröknek azt mondta, menstruálok,
azért lett a lakás tiszta vér.

A galérián voltam, egy rendőrsapkát láttam,
aztán egy arcot, le tud jönni innen?
Aztán magam tükörben, hálóingben,
a rendőr kiment hányni, meg kesztyűért,
hogyan lehet egy emberben ennyi vér?

(A gyerek hol volt, nem tudom. Lehet, hogy ott volt.
Lehet, hogy ott volt akkor is, amikor
még éjszaka takarítani voltam, jött egy néni,
apa és a koszos néni seggeztek, így mesélte,
rákérdeztem, utána borult minden vérbe.)

A rendőröknek a férjem azt mondta, ártatlan,
semmi sem úgy volt, mint ahogy én majd mondom,
vegyenek mintát, ez nem vér, piros festék,
mert szobafestő, mázoló és tapétázó mester ő,
négy alkalmazottja van, és bejelentett cége,
szakmájában dolgozik huszonkét éve,
a kék a kedvenc színe, azért festette kékre
a lakást, esküszik a földre meg az égre,
s pirossal hintette meg itt-ott jókedvébe.
Nézzenek már körül, mondják meg azért,
hogyan lehetne egy emberben ennyi vér?

Mikor kiengedték a börtönből, hazajött,
leült az asztalhoz vacsorázni, mint azelőtt.
Zacskós levest kapott. Úgy nézett görbén fölfele
a szemöldöke alól, mint aki mindjárt megöl.
Zacskós, leves, sziszegte, még megfizetsz ezért!
Festék volt, ugye? Hogy megszerezd a lakást, hát tudtam én!
Hát nem lehet egy emberben annyi vér!

Pedig olyan

Pedig olyan jó embernek látszott.
Nyugodt volt, tisztelettudó, segítőkész, igazán kedves.
Jó szomszéd, akire mindig lehetett számítani társasházi ügyekben,
mert ugye a közös képviselő, ez persze nem tartozik ide, nem ide.
Foglalkozására nézve börtönőr volt,
ez ugye önkontrollt igényel eleve,
nem látszott rajta stressz, harag, erőszak,
egyszerűen jó embernek tűnt.
A felesége más, az nagyhangú volt,
mondtuk is, tűz-víz, a szép szakállas
kifogta ezt a falusi menyecskét –
a felesége más volt, úgy rikácsolt,
meg amit rikácsolt! Itt minden áthallatszik.

Lehetett volna máshogy, mert jó embernek látszott,
veszekedések minden családban megesnek,
fegyveres testület tagja volt (a férjem szegény, ő is az volt),
fontos munka, felelősségteljes, ha baj lett volna vele, kiszűrjük ott benn,
csak hát baj volt, vele vagy mással, ki hitte volna,
nyugodt volt mindig, tisztelettudó. Mikor a férjem
elhunyt szegény, ő átjött néha, megjavított ezt-azt,
kávét fogadott el, pénzt soha, pálinkát sem, sohasem ivott,
családi indíttatásból, így mondta. Hát, hogy vannak? Jól vannak?
Halkan, ahogyan szokta: megvagyunk – ha meg nem, elmegyek
[pecázni.

Mellékállásban könnyűszerkezetes házakat épített egy régi barátjával.
Voltak nyaralni is, a Balatonnál.

Én nem tudom, hogy mennek az ilyen dolgok, hogy mennek félre.
Csak azt láttam, csöndes volt, egyre csöndesebb.
Az asszony hangos volt, hangos a két gyerek,
hallottam minden hangot, itt minden áthallatszik,
hallottam az ő csöndjét is, mert van hozzá fülem.
De mi ez annak, aki naponta bűnözőket őriz...
Én nem tudom ezt most elképzelni, kérem.
Külön koporsóba kerülnek mind a négyen?
A gyerekkoporsók gyerekméretűek, mint régen?
Körmök, hajak tovább nőnek ott lenn a mélyben?
Úgy fekszik ott leszegett fejjel, szakállasan, nyugodtan, ahogy élt?
Lehet, nem értem én már ezt a világot.
Láttam őt néha, ahogy a gyerekekkel játszott.
Nekem olyan jó embernek tűnt.